

Ki leplezi le a szörny legendáját?
Ki lesz ilyen bátor?

A MALAMANDRA

THOMAS
TAYLOR

 COOL
SELECTION

A MALAMANDRA

THOMAS
TAYLOR

A SZERZŐ ILLUSZTRÁCIÓIVAL

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

ISZONYPART

VALÓSZÍNŰLEG MÁR JÁRTÁL ISZONYPARTON, csak nem tudsz róla.

Mikor itt voltál, nyár lehetett. Csupa fagyalt és nyug-ágy, meg egy sirály, ami elcsente a sült krumplidot. Anyukáddal a tócsákban keresgéltek, és akkor találta apukád azt a furcsa kagylót. Emlékszel? Fogadni mernék, hogy mikor kocsiba szálltatok, hogy hazafelé vegyétek az irányt, felnézve az ISZONYÚ JÓ HELY szavakat láttad a móló felett világítani, és már készültél is elfeledkezni a tengerparton töltött napodról.

Ez egy ilyen hely.

Legalábbis nyáron.

De látnod kéne, mikor megérkeznek az első téli viharok, mikor a *J* és *Ó* betűket lesodorja a szél a mólóról, ahogy az megesik minden novemberben. Mikor a tenger felől hatalmas csápokként kúszik fel az utcákra a köd, és sós permet zörgeti a Grand Nautilus Hotel ablakait. Olyankor bizony nem sok ember látogat el a városunkba. Még a helyiek is elkerülik a tengerpartot, mikor leszáll az éj, és süvíteni kezd a szél az Agyar Sziklák és a Leviatán csatahajó

roncsa körül. Néhányan még ma is esküsznek rá, hogy látták arrafelé a nyálkás malamandra szörnyet.

De te valószínűleg nem hiszel a malamandrában. Talán azt gondold, képtelenség, hogy egy ilyen halember valóban létezzen. Ez rendben is van. Maradj csak a fagylaltnál és a nyugágyaknál. Ez a történet valószínűleg úgysem neked való. Sőt, tegyél magadnak egy szívességet, és most hagyd abba az olvasást! Csukd be ezt a könyvet, és zárd be egy régi bádogdobozba. Tekerd körbe a dobozt egy nehéz láncsal, és dobd le a mólóról. Felejtsd el, hogy valaha is hallottál Iszonypartról. Térj vissza a normális életedhez... nőj fel, házasodj meg, alapíts családot. Aztán, mikor a gyerekeid már tudnak járni, vidd el őket is egy tengerparti kiruccanásra. Természetesen nyáron. Sétálj a tengerparton, keress te is egy furcsa kagylót. Hajolj le, hogy felvedd. Csakhogy valamihez hozzá lesz tapadva...

Egy régi bádogdobozhoz.

A zárat letépték, a lánc pedig eltűnt. Képes ilyesmire a tenger? Kinyitod a dobozt, és benne ott van...

Nincs benne semmi.

Csak kacslábú rákok és hínár, meg még valami. Valami... *nyálkás?*

Hangot hallasz a hátad mögül... mintha közeledő lépések lennének. Nyálkás, csattogó, *egyre közeledő* lépések.

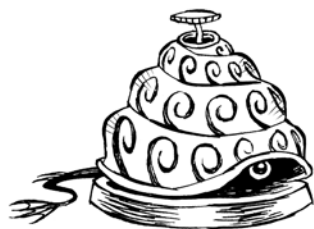
Megfordulsz.

Mit látsz?

Tényleg?

Nos, talán mégiscsak neked való ez a történet.

A GRAND NAUTILUS HOTEL

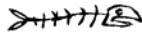
A NEVEM EGYÉBKÉNT CITROMOS HERBERT. De a legtöbben csak Herbinek hívnak. Én vagyok a talált tárgyas a Grand Nautilus Hotelben, ahogyan azt a sapkámból is láthatod. Valaki egyszer azt mondta, hogy a legtöbb szállodában nincs talált tárgyas, de ez biztosan nem igaz. Akkor mit csinálnak a sok elveszett holmival? Hogy kapják vissza az emberek, amit elhagytak?

Meglehet, kissé fiatal vagyok egy ilyen fontos feladathoz, csak hogy maga Lady Kraken, a hotel tulajdonosa nevezett ki rá. Ez ellen még Mr. Molluszka, a szálloda igazgatója sem tiltakozhat. Persze szeretne... ki nem állhatja, ha valami nem termel hasznot. Ha az ő akarata érvényesül, a talált tárgyak osztálya azonnal megszűnt volna, amikor igazgató lett, és az előcsarnokban a recepció melletti kis fülkét örökre bedeszktázták volna. Akkor pedig soha nem ismertem volna meg a lányt.

A lányt, aki egyszer csak bemászott az ablakomon.

A lányt, aki azt mondta:

– Bújtass el!

– Bújtass el!

Tetőtől talpig végigmérem. Illetve kissé leragadok a tetőnél, a lány ugyanis fennakadt az ablakkilincsen, és a pinceablakok közel vannak a plafonhoz. Ha betörő, akkor nem valami ügyes.

– Kérlek!

Segítek neki kiszabadulni, bár így kis híján szétlapít, ahogy bebukfencezik a pincébe. Mivel havazik, egy nagy adag tél is bejön velem az ablakon.

Feltápászkodunk, most szemtől szemben állunk. A lányon ócska pulóver van, göndör hajára kötött sapkát húzott. Úgy tűnik, mintha mondani akarna valamit, de a fentről hallatszó lárma megállítja. Hangok, amik közelednek. A lány szeme tágra nyílik a rémülettől.

– Ide! – súgom, és egy nagy utazóládához húzom, ami évtizedek óta gazdátlanul áll a talált tárgyak osztályán. Mielőtt bármit mondhatna, belököm a ládába, és rácsukom a fedelet.

A hangok most már közvetlenül a fülkém mellől hallatszanak. Mr. Molluszka nyafogó, mézesmázos hangjára ismerek, valami kellemetlen ügyet próbál elrendezni. Felkapok néhány talált táskát, esernyőt és más hasonlót, rádobom őket az utazóládára, és reménykedem, hogy úgy fest, mintha már évek óta ott lennének.

Ekkor a pultomon lévő csengő, amit akkor használnak az emberek, ha a figyelmemet igénylik, örült módjára csilingelni kezd. Megigazítom a sapkámat, felszaladok a fülkémbe vezető lépcsőn, és felöltöm a legsegítőkészebb arc kifejezésemet, mintha semmi furcsa nem történt volna az imént.

Mr. Molluszkát pillantom meg először, épp a kopasz foltjára simítja a haját.

– Biztos vagyok benne, hogy csak félreértés – hadarja valakinek. – Ha megengedné, hogy megérdeklődjem...

Az alak, akihez beszél, senkihez sem hasonlít, akit valaha láttam. Hosszú, fekete tengerészkabát van rajta, amiből csöpög a víz. Vészcélúan magasodik az asztal fölé, akár egy ferde kötömb, arca, mint komor szikla, szeme eltűnik egy viseltes kapitánysapka simlije mögött. Egyetlen merev ujjal bökdösi a csengőm gombját, mintha késsel döfködné. Amikor megérkezem, abbahagyja, és még inkább előrehajol, teljesen beterít az árnyéka.

– Hol...? – Kérdése úgy hangzik, mintha két nedves gránitömböt dörzsölnének össze. – Lány. Hol?

– Khm – köszörülöm meg a torkom előkelően. Mr. Molluszka elvárja, hogy a vendégekkel így beszéljek. – Kire is utal az úr?

A férfi szája, ami csak egy széles, megfordított V betű csöpögő, csontsárga szakállában, sziszegésre nyílik. Észreveszem, hogy hínár van ebben a szakállban, és még több a patinás rézgombjai köré tekeredve. Baljós érzésem támad, ahogy ránézek.

– HOL?

Nagyot nyelek. Nem tehetek róla, na. Én csak egy talált tárgyias vagyok. Nem erre képeztek ki.

– Drága uram – dorombolja Mr. Molluszka. – Biztos vagyok benne, hogy el tudjuk rendezni a dolgot. Pontosan mit is veszített el?

A férfi kihátrál a fülkéből, és Mr. Molluszka fölé tornyosul. A kabátjából kihúzza a jobb kezét, ami eddig rejtve maradt. Mr. Molluszka hátrahóköl, mikor megpillantja: ahol a férfi kezének kellene lennie, ott egy nagy, vas csónakcsáklya van, ami hosszú, csillogó kampóban végződik.

– Lány – szól a férfi.

Szó, ami szó, egy dolgot el kell ismernem Mr. Molluszkával kapcsolatban, mégpedig azt, hogy tudja, mikor érdemes

csatázni. Ebben az esetben, mivel esélye sincs legyőzni ezt a nagy behemót betolakodót, úgy dönt, inkább az ő oldalára áll. Ellenem fordul.

– Citromos Herbert! Egy lányt rejtegetsz ott lent?

Most már *mindketten* fölém magasodnak.

Megrázom a fejem. A segítőkész arckifejezésem szertefoszlik, helyette egy ártatlan vigyorral próbálkozom.

– Nem – préselem ki vinnyogva. Utálok, mikor ezt csinálja a hangom. – Egyetlen lány sem rejtőzik lent. Egy szál se.

Épp ekkor tompa puffanás hallatszik mögöttem az alagsorból. Pontosan úgy hangzik, mintha valaki, aki egy utazóládában rejtőzik, próbálna kényelmesebben elhelyezkedni.

Hupsz.

A szakállas tengerész diadalittas nyögésre nyitja a száját, sötét szeme megvillan a sapkája alatt. Feltépi a fülkém pultját, a falnak lök, és elnyomakodik mellettem. Bepréseli magát a pincébe vezető szűk lejáróba, görbe háttal csörtet lefelé a lépcsőn az alacsony mennyezet alatt.

Utánaloholok. Ez részemről egyébként nem valami bátor tett, csak nem tudom, mi mást tehetnék.

A tengerész a helyiség közepén áll, betölti az egész teret. Látom, hogy a nyitott pinceablak alatt olvadozó hókupacot bámulja. Látom, hogy elfordítja a fejét, hogy kövesse a nedves lábnyomokat, amik egyenesen az utazóláda felé vezetnek. A ráhajigált táskák és esernyők mind leestek. Ennyi erővel egy villogó felirat is lehetne a láda felett, hogy HAHÓ! ITT VAN!

Mr. Molluszka is lesiet hozzánk, és ő is látja mindezt, dühében karmazsinvörösre változik az arca.

– Citromos Herbert! Na, most aztán illene...!

De az nem derül ki, mit illene, mégpedig amiatt, amit a kampókezű tengerész ezután tesz. A magasba lendíti a

kampóját, majd egy irtóztató puffanással a láda fedelébe mélyeszti. Kirántja, majd újra és újra lecsap. A fedél minden egyes ütéssel egyre jobban megreped, darabokra hasadozik, faforgácsok repkednek mindenfelé. A láda lassan porrá zúzódik. Azt, ami megmaradt belőle, a férfi a jó kezével feltépi, hogy feltárja...

...a semmit!

Vagyis nem teljesen semmit. A romok között ott ül egy nagyon meglepett pók. Meg egy bojtos kötött sapka. Figyelem, ahogy a pók eliszkol, és azt kívánom, bár én is utánamehetnék. Így már csak a sapka marad. Elég egyértelműen az az élénk színű sapka, amit a lány viselt. De magának a lánynak hült helye.

A csónakcsáklyás férfi lassú, megfontolt mozdulattal a kampója végére akasztja a sapkát. Megfordul, és felém tartja, az arca akár egy viharfelhő. Valahogy sikerül megtalálnom a bátorságot, hogy ne nyüszítsek fel, ahogy oda nyúlok, és finoman elveszem tőle.

– Csak egy talált tárgy – mondom. – Ezt... öhm... ma reggel adták le. M-még nem volt időm felcímkézni, ez minden.

Egy pillanatig csend van. Aztán a csónakcsáklyás férfi felüvölt... irtóztató, dühös, artikulálatlan bömböléssel. Elkezd át kutatni a pincémet, balról jobbra söpör hatalmas karjaival. A lépcsőhöz hátrálok, ahogy táskák, kabátok, kalapok, mindenféle elhagyott holmik repkednek szanaszét – beleértve néhány olyat is, ami csaknem egy örökkévalóság óta zavartalanul feküdt itt lent –, miközben a férfi őrjöngve próbálja megtalálni a lányt. De nem talál senkit.

A lány eltűnt.

FOKFÖLDI VIOLA

EGY KIS IDŐ ELTELTÉVEL a kampókezű férfi elviharzott. Mr. Molluszka is elment, de előtte még fenyegetően odavetette nekem, hogy: „Na, várj csak! Ha ezt Lady Kraken megtudja...!”

Felveszek egy törmelékdarabkát a földről. Az utazóláda része. Hiányozni fog ez az öreg jószág... itt volt, mióta csak az eszemet tudom. Valószínűleg senki nem jött volna már érte, de mégis, utálom, mikor véglegesen elvesznek a dolgok.

– Hahó? – szólalok meg, amilyen hangosan merek, a pincét pásztázva. – Itt vagy?

Csend.

Az ablakhoz lépek. Be kéne csuknom... meg lehet itt fagyni, de úgy döntök, résnyire nyitva hagyom. Odakint a hóesést kavargó tengeri permet váltotta fel, felfelé gomolyogva suhan el az ablak mellett. Mint valami szellem.

Hát a lány tényleg eltűnt, de ki hibáztatná érte? Azért a bojtos sapkát az ablakpárkányra rakom, ahol jól látható, biztos, ami biztos.

Elkezdek rendet rakni, de annyira nyomasztó látni a sok széthajigált talált tárgyat, hogy rövidesen morcosan

süppedek bele a karosszékembe. Már amúgy is túl késő van rendesen végezni a dolgomat. A kályhám kis ablakára nézek, és látom, hogy az első fatönköm vidáman lángol. Az egyezés része, hogy amíg itt dolgozom talált tárgyas-ként, van saját kályhám, és pár darab fám minden napra. Mr. Molluszkának természetesen ez is csípi a szemét, de el kell viselnie, mert így van, mióta Lady Kraken úrnő át-vette a hotelt, és azt hiszem, most már mindig így is lesz. Az úrnő azt mondja, azért, hogy a talált tárgyak szárazak legyenek, és úgy várják a gazdájukat, ahogy az elhagyta őket. És ez azt is jelenti, hogy jó melegben vagyok itt télen, a kályhaablakban lobogó tűz vidám, megnyugtató és...

– Egész este ott fogsz aludni? – ráz fel hirtelen egy hang.

A lány a kályha másik oldalán ül, kezében ott a kötött sapka. Felhúzza az egyik szemöldökét. Valószínűleg ne-
vetségesen festek, ahogy próbálom megigazítani a sapká-
mat... a gumi beleakadt a fülembe.

– Mióta vagy itt? – kérdezem, mikor észreveszem, hogy a pinceablakot szorosan becsukták.

A lány vállat von, és végre alkalmam van alaposabban szemügyre venni. Sötétbarna szeme van, és világosbarna arca, meg göndör hajkoronája, amit szemlátomást nehe-
zen tud kordában tartani. Nagyjából annyi idős lehet,
mint én, tehát tizenkettő körül, bár mivel a saját korom-
ban sem vagyok biztos, így nehéz pontosan megmondani. Csillogó szeme kajánul megvillan, ahogy észreveszi, hogy vizslatom.

Egy túlméretezett kabátot visel, felismerem, hogy a ta-
lált tárgyaim közül való. A cipője a sajátja, de egyértel-
műen nem téltre találták ki, teljesen át van ázva. Látom,
hogy lassan kialszik a tűz, ezért bedobok még egy fát a
kályhába.

– Te egy...? – kezdem, de megrázza a fejét, mire újra próbálkozom. – Akkor inkább egy...? – De csak nevet.

– Nem, egyik sem – mondja. – Nem vagyok tolvaj, és határozottan nem vagyok a szálloda vendége sem.

Az arcomon zavarodottság tükröződhet, mert elmosolyodik.

– De azt tudom, hogy te ki vagy – jelenti be. – Citromos Herbert, a Grand Nautilus Hotel híres talált tárgya.

– Híres?

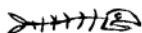
– Hát nekem híres vagy. Több száz mérföldet utaztam, hogy találkozhassunk, Herbert...

– Herbi – javítom ki, miközben végre feladom a küzdelmet a sapkával, és leveszem.

– ...mert szerintem te vagy a világon az egyetlen ember, aki segíteni tud nekem.

– Tényleg? – kérdezem a fejemet vakarva. – Hogyhogy?

– Mert elvesztem – mondja. – És szeretném, ha megtalálnának.

Sok különös történet kering a Grand Nautilus Hotelről, de van egy, amibe most be kell hogy avassalak. Tizenkét évvel ezelőtt történt, vagyis pár évvel azelőtt, hogy én ide kerültem, szóval nem voltam szemtanúja az esetnek. A történet egy kisbabáról szól, akit a szállodában találtak, köddé vált szülőkről, a parton látott furcsa fényekről, nyüzsgő rendőrökről, akik mindent tűvé téve kutattak utánuk. De csak két pár cipőt találtak, egy nőt és egy férfit, szépen egymás mellé téve a védőgáton. Ezenkívül pedig lábnyomokat a homokban, amik a védőgáttól a tenger felé vezettek.

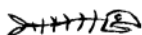
Szomorú történet.

Más nyomok is voltak a homokban... különös nyomok, mintha valami uszonyos lény vánszorgott volna ki a

vízből. De beállt a dagály, mielőtt bárki rendesen lefényképezhette volna őket, így ez a rész kimaradt az újságokból.

Sőt, mostanra az egész már alig számít történetnek, inkább csak legenda. Az előző talált tárgyas egy rövid időre belebonyolódott az ügybe, de egy kisbaba nem olyasmi, amit felcímkézhet, és a hotel pincéjében tárolhat az ember, így a kislányt elvitték, és soha nem hallottak többé felőle.

Egészen mostanáig...

– Oké, itt meg kell hogy állítsalak – mondom a lánynak, mert kezdem érteni, mire akar kilyukadni. – Még ha te is vagy ez a legendás elveszett kisbaba, nem igazán látom, hogyan tudnék segíteni. Én a talált *tárgyas* vagyok. Nem foglalkozom elveszett emberekkel. Neked egy... nyomozó kell, vagy ilyesmi.

– De nem a te dolgod megtalálni az elhagyott dolgok gazdáit? Azt hogy csinálod?

– Hát, néha vannak nyomok...

– Pontosan! Nyomok – mondja. – Te is nyomozó vagy. Én is csak egy nyom vagyok.

Hátradőlök a székemben, és összefonom a karom.

– Ez nem így működik. Nyomok alatt címkéket meg névtáblákat értek. Néha valaki belekarcolja a telefonszámát a bőröndje aljába. Van egy telefonszám a hátsódba karcolva? Nem? Hát akkor...

– De van egy ilyenem – mondja a lány, és benyúl elnyújt pulóvere alá, ahonnan egy összehajtogatott képeslapot húz elő, ami szalagra fűzve lóg a nyakában. Leveszi, és odanyújtja nekem.

Az egyik oldalán egy cilinderes majom látható. Lehet, hogy csimpánz? Akárhogy is, nem egy szokásos majom, az

alteste olyan, mint egy halé. A lap hátuljára egy sor betű és szám van nyomtatva.

A lányra pillantok, mert felismerem a képeslapot. De ezt még nem állok készen közölni vele, nehogy megint felhozza nekem ezt a nyomozós dolgot.

– A kiságyamban volt – szól a lány. – Amikor tizenkét évvel ezelőtt megtaláltak a hotel egyik szobájában. Biztosan tudsz róla valamit, Herbert.

– Komolyan mondom, hívj Herbinek – nyújtom vissza a képeslapot. – Csak Mr. Molluszka hív Herbertnek.

– Ki az a Mr. Molluszka?

– Az a borzalmas ember, aki kihajít a hóba, mikor majd megtalál itt lent. És valószínűleg engem is.

– Akarod mondani, *ha* megtalál?

– Eh, egyszer már majdnem megtalált – mondom. – És hála neked, egy förtelmes kampókezű ember szétrombolta a pincémet. Szóval köszi, de maradok a *mikornál*.

Nagyon elszontyolodik.

– Vagyis nem vállalod el az ügyemet?

– Az ügyedet? Az *ügyedet*? – rázom hitetlenkedve a fejem. – Rám csak olyan ügyek tartoznak, amik mosatlan gatyákkal teli bőröndökkel kapcsolatosak. Itt maradhatsz ma estére. Kint meg lehet fagyni...

Felragyog az arca.

– ...de nem foglalkozom ilyen ügyekkel, és nem tudom, hogyan segíthetnék neked.

– Amúgy Viola vagyok – ragadja meg a kezem, hogy aztán jól megrázza. – Fokföldi Viola. És csak hogy tudd, Herbi, ha valaki tud nekem segíteni, az te vagy.

Mintha egy szót sem hallott volna abból, amit mondtam! Figyelem, ahogy kibújik a nevetségesen vékony cipőjéből, és a tűz mellé támasztja. Kint elállt a hóesés, és jégvirág nyílt az ablakon. Meg akarom kérdezni a csónakcsákyás

férfiról. Meg akarom kérdezni, merre járt az évek során. Eszembe jut, hogy éhes is lehet ez a Fokföldi Viola, de mire kérdésre nyitnám a szám, már el is aludt egy kabátkupacon.

Épp arra gondolok, hogy ideje lenne nekem is visszavonulnom – van itt lent egy kihúzhatós ágyam –, amikor hangos csilingelést hallok az asztalom felől. Olyan váratlanul ér ilyen késő éjszaka, hogy ijedten rezzenek össze. Lábujjhegyen felosonok a fülkémbe, de nincs ott senki. A pulton egy összehajtott papír, a Grand Nautilus Hotel talált tárgyasanak címezve. Más szóval nekem.

Széthajtom.

Drága Citromos Herbert!
Kérem, azonnal jöjjön fel a lakosztályomba!
Szívélyes üdvözléssel,

Lady Kraken

Nagyot nyelek. Nem tehetek róla. Kraken úrnő senkit sem rendel magához csak úgy. Ez a hotel úgy működik, mint egy tiszteletre méltó, olajozott gépezet, az öreg Mr. Molluszka bőven biztosítja hozzá a szükséges olajat. Minden egyes kis fogaskerék a gépezetben – kezdve magától az igazgatótól egészen a legszelídebb szobalányig – tudja a helyét, és megfelelően forog a saját munkakörében.

Ha pedig mégsem, akkor eltávolítják.

„Na, várj csak! Ha ezt Lady Kraken megtudja...” – mondta nemrég Mr. Molluszka.

Nos, úgy tűnik már meg is tudta.

Kissé remegő kézzel teszem ki a ZÁRVA táblát a pultomra. Ahogy a recepció felé pillantok – ilyen későn már

üresen áll –, meglátom magam az egyik antik tükörben. Lesimítom az egyenruhámat (királyi delfinkék, dupla soros rézgombokkal), és annyi rendetlen szőke tincset gyömöszölök be a sapkám alá, amennyit csak tudok. Próbálok nem gondolni rá, hogy talán most van rajtam utoljára. Aztán megindulok a hotel impozáns rézfelvonója felé.

A CAMERALUNA

A HATODIK EMELETRE ÉRVE a lift ajtaja kitárul. A szőnyeg itt mély tengerkék, a falak halvány korallszínűek. A mennyezet olyan magasan van, hogy nem is látom az onnan lelógó csillárok hideg ragyogásától. A folyosó falán végig festmények sorakoznak a Kraken családról: tengernagyok és kapitányok a legkülönbözőbb korokból. Hajók fedélzetéről és magánlakosztályokból bámulnak rám, mögöttük festett hullámok csapódnak a festett szikláknak.

A folyosó túlvégén a Jules Verne lakosztály dupla szárnyú, magas ajtaja – Lady Kraken magánlakrésze. Elindulok a vesztem felé vezető hosszú úton, elhaladok a keskeny, bronz csigalépcső mellett, ami a tető kellős közepén magasodó toronyba vezet. Mindig kíváncsi voltam, mi lehet ott fent. Most már azt hiszem, sosem fogom megtudni.

Lady Kraken szinte teljesen remeteéletet él. Minden parancsa és kérése egy magánfelvonón érkezik, és minden étkezését ugyanott küldik fel. Az itt töltött éveim során egy kezemen meg tudnám számolni, hányszor láttam. Híresen zsémbes, mikor be kell avatkoznia a szállodája aprócserepő, mindennapi ügyeibe.

Mostanra az ajtóhoz értem. Kinyújtom remegő kezem, és meghúzom a selyemzsinórt. Valahonnan mintha egy hajó csengőjének hangja hallatszana. Aztán, mikor épp azon morfondírozom, hogy esetleg elosonhatnék, és úgy tehetnék, mintha nem lenne itt senki, az ajtó melletti rézlapon felgyullad egy lámpa. A villanykörtén apró, kacska-ringós betűkkel ez áll:

GYERE BE.

Az ajtó lassan kitárul.

Mögötte hatalmas szoba, az ablakokat poros függönyök sötétítik el, lágy hullámokban omlanak a padlóra. A menyegyzet felől kúp alakú, hideg fénysugár érkezik a szoba közepén lévő kerek asztalra, a fényben porszemcsék táncolnak. Az asztal mellett fényes bronzból és vesszőfonatból készült kerekesszékekben egy öreg hölgy ül turbánban. Ahogy ráncos feje előbukkan a pazar, selyem ruhadarab alól, teknősre emlékeztet. Karomszerű kezével magához int, az ajtó bezáródik mögöttem.

– Á, Citromos úr! – szólít meg Kraken úrnő, ahogy tétován az ajtónál ácsorgok. – Ne álljon ott, mint egy kérdőjel, fiam! Jöjjön közelebb!

Miközben elindulok felé, lehúzom a fejemről a talált tárgyas sapkát. A gumi megfeszül, kis híján kicsapja a szemem.

– Lady... öhm... úrnő hölgyem – hebegem a szememet dörzsölve, megkísérelve némi hajlongást.

Huhogva felkacag.

– Erre semmi szükség! Jöjjön az asztalhoz, Citromos úr! Mondja, mit lát?

Odaérek a különös fényben fürdő asztalhoz. Egy mozi vetítógépére emlékeztet, csak itt egyenesen a plafonról érkezik a fény. Már épp megkérdezném, mi ez az egész, mikor elakad a lélegzetem.

– Az ott a móló!

És csakugyan: az asztalra vetítve előttem ott van Iszonypart mozgó képe felülnézetből. De nem csupán egy lapos kép, hanem háromdimenziós, csillogó porszemcsék formájában kiemelkedik az asztalból. A móló tökéletes modellje, alatta a fekete, hullámozó tenger.

– Persze hogy a móló – vihog fel Lady Kraken. – És nézze csak... Sirály úr épp bezár éjszakára.

Valóban. Ahogy jobban megnézem, a gömbölyded Sirály úr apró modelljét pillantom meg, ahogy a parti sétány közepén előbújik étterméből, kezében egy vödörrel. A víz fölé hajol, ami sötéten és ezüstösen kavarog. Egy ideig ott áll, a szélnek feszülve, mintha hallgatózna. Aztán lerakja a vödört az árnyak közé, mielőtt visszamenne. Egy pillanattal később a Sirály Falatozóban kialszik a vidám fény.

– Szegény férfi – mondja Lady Kraken. – Látom, még mindig vár.

– De mi ez? – kérdezem a varázslatos diorámát bámulva.

– Hogy láthatjuk ezt itt az asztalon?

Kraken úrnő felemeli egyik csontos ujját, és felfelé mutat.

– Ez a cameralunám – magyarázza. – A toronyban. Segít követnem a történéseket furcsa kis városunkban.

Pislogok, nem tudom, mit mondjak. *Mi az, hogy cameraluna?*

– Figyeljünk csak egy pillanatra! – Lady Kraken elfordít egy rézkereket a széke karfájához erősített fekete irányítódobozon. A Sirály Falatozó modellje nagyobb lesz, ahogy ráközelítünk, szinte betölti az asztalt. De ezzel halványabbá is válik, nehéz bármit tisztán kivenni. Kraken úrnő közelebb hajol.

– Na most Citromos úr, mit gondol, *az ott mi?* – Görbe ujjával egy sötét foltra mutat a móló egyik oldalán.

Én is közelebb hajolok, kíváncsian várva, mit pillantok majd meg, mit várnak tőlem. A kép halványodni kezd,

majd kiélesedik, és meglátom: ott kuporog a mólón valami, ami sötétebb, mint az árnyak. Valami nagy. Sétálni kezd... nem is, inkább *kúszni* a Falatozó felé. Emberinek tűnik, amíg...

– Az egy fark? – kapok levegőért.

Két lámpaszerű gömb pislog a feketeségben.

– Azok *szemek*?

– Tehát akkor látja? – Kraken úrnő megragadja a karom. – Citromos úr, mondja, hogy nem álmodunk!

Az alak felágaskodik, mire egy sor vibráló túszerűséget pillantok meg, és egy csattogó ollóra emlékeztető valamit. De mielőtt megbizonyosodhatnék, az asztalon lévő kép pislákolni kezd, még egyszer elhalványul, majd végleg kihuny. A mennyezetről érkező fénysugár eltűnik, a por-szemcsék szétszélednek.

– Átkozott felhők! – rikoltja az idős hölgy, eszeveszetten tekergetve a rézkereket mindkét irányba. De nem történik semmi. Az asztal ismét csak egy átlagos asztal vastag porréteggel.

Most nagyon sötét van a szobában, de van egy petróleumlámpa a közelben, halványra állítva. Udvariasan megköszönök a torkom, és feljebb tekerem, mire meleg fény tölti be a szobát. Kraken úrnő még mindig az asztalra mered.

– *Látta*, Citromos úr? – kérdezi újra. – *Láttuk*?

Megvakarom a kobakom, ettől a sapkám félrecsúszik a fejemen.

– Láttam valamit – mondom. – De még mindig nem értem, hogy láthattam bármit is. Mi az a came... camera-luna?

Kraken úrnő elengedi az irányítódobozt, és összehúzza a szemét, mintha most pillantana meg először igazán.

– Lencsék vannak a tetőn lévő toronyban. Különleges lencsék. Összegyűjtik a hold fényét, és levetítik ide.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A toronyból az egész várost láthatom. Vagyis hát majdnem az egész várost...

Az öreg hölgy megragadja a petróleumlámpát, és a magasba emeli. Érzem, hogy megnyúlnak mögöttem az árnyékok, ahogy közelebb gurul.

– Emlékeztessen, Citromos úr! – szól Kraken úrnő. – Mióta is van itt?

– Öhm. Úgy öt perce?

– Nem! – forgatja Lady Kraken aszott szemét (csak az egyiket). – Ne legyen már oktondi, fiam! Úgy értem, mióta van velünk a szállodában?

– Hát... – Számolni kezdek az ujjamon. – Öt éve. Majdnem pontosan.

– Öt éve! – Kraken úrnő pislog, lejjebb tekeri a lámpást. – Valóban már öt éve lenne? Úgy emlékszem rá, mintha csak tegnap lett volna. A parton bukkantak magára, nem igaz? Egy láda grapefruittal sodródott a partra.

– Öhm, citrommal, úrnőm – javítom ki. – Egy láda citrom volt.

– Á, igen, persze. És senkinek nem volt hajlandó elárulni a nevét.

– Nem emlékeztem a nevemre! – bököm ki. – Még mindig nem emlékszem.

– Igen, így van – bólogat Kraken úrnő. – Ezért tőlünk kapott egyet.

Nem szólok semmit. El kell ismernem, hogy a *Citromos Herbert* név valahogy illik rám.

– És mivel senki sem tudta, mihez kezdjünk magával – folytatja Lady Kraken –, és mivel a legutóbbi talált tárgyunk eltűnt, így munkát is kapott. Mindig is úgy gondoltam, hogy az a legjobb, ha a talált tárgyas pozícióját a Grand Nautilus Hotelben egy gyermek tölti be. És maga lett a valaha volt legfiatalabb dolgozónk.